

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Ύπουργού της Παιδείας ως το κατ' εσχάτη παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασβόν εις την γλώσσαν ημών δημοσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7
Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωταί δι' 1 έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν' Ελλάδι λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν' Αθήναις
Όδός Αίόλου, 119, Έναντι Χρυσοσηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Έν' Αθήναις, την 23 Σεπτεμβρίου 1895

Έτος 17ος.—Άριθ 38

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΕΚ Τ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια. Ίδε σελ. 289]

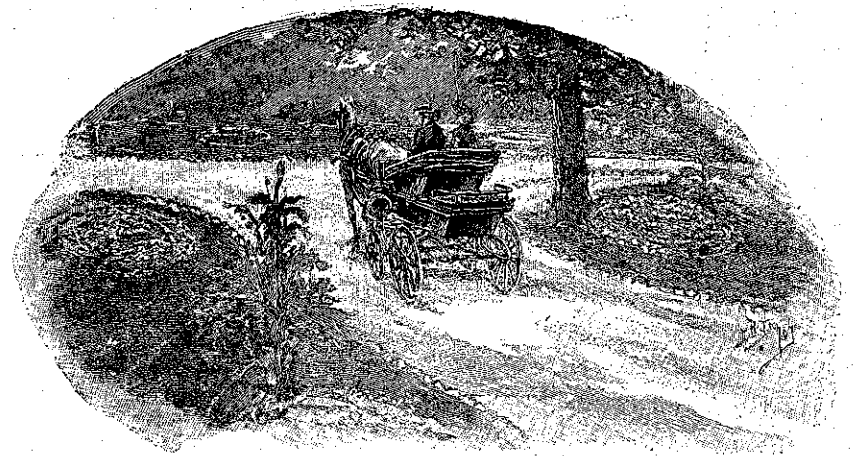
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Την έσπέραν μετά τὸ πέρας τῆς ἐπι-
σκέψεως τῶν ἐργαστασίων ὁ κ. Βουλ-
φράν, ἀντὶ νὰ ἐπανεέλθῃ κατὰ τὸ σῦνηθε
εἰς τὰ γραφεῖα, εἶπε πρὸς τὴν Πετρί-
ναν νὰ ὀδηγήσῃ τὸν δίφρον κατ' εὐθείαν
εἰς τὸν πύργον. Τότε δὲ κατὰ πρῶτον
ἡ Πετρίνα διήλθε τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐπί-
χρυσον κιγκλιδωτὴν πύλην. Ἀριστούργ-
ημα τῆς σιδηρουργικῆς τέχνης, ὅπερ
εἶχεν ἐκτεθῆ ἐν τινι τῶν τελευταίων Ἐκ-
θέσεων ἔδιηγούντο δὲ ὅτι βασιλεὺς τις
δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀγοράσῃ, ἀλλ' ὁ
πλοῦσιος βιομήχανος δὲν τὴν ἐθεώρησε
λίαν πολυδάπανον πρὸς στολισμὸν τῆς
ἐξοχικῆς οἰκίας του.

«Προχώρει εἰς τὴν κυκλικὴν δειρο-
στοιχίαν» εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.
Κατὰ πρῶτον ἤδη ἐβλεπεν ἐκ τοῦ
πλευσίου τὰς συστάδας τῶν ἀνθέων, ἅς
μέχρι τοῦδε μακρόθεν μόνον διέκρινεν ὡς
κηλίδας ἐρυθρὰς ἢ ῥοδοχρόους ἐπὶ τοῦ βα-
θυχρόου βελουδίου τάπητος τῆς χλόης.
Ἦ ἵππος συνηθισμένος ἀνήρχετο τὴν
δειροστοιχίαν μετὰ βήματος ἡσύχου καὶ
οὐδεμίαν ἔχων χρεῖαν ὀδηγοῦ ὥστε ἡ
Πετρίνα ἠδύνατο νὰ βλέπῃ δεξιὰ καὶ ἀ-
ριστερὰ καὶ νὰ θαυμάζῃ τὴν τάξιν καὶ
τὴν καλλονὴν καὶ τὴν καλὴν συντήρη-
σιν τοῦ κήπου.

Ἐπειὶ ἔσθθη ἀφ' εαυτοῦ πρὸ τῆς
εὐρείας κλίμακος, ἐνθα ἴστατο περιμένων
γρηαῖος θεράπων, προσκληθεὶς διὰ τοῦ
κώδωνος τοῦ θυρωροῦ.
«Σταμάτη, εἶσαι αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ
κ. Βουλφράν ἀπὸ τοῦ δίφρου.
— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ ὀδηγήσῃς τὴν νέαν εἰς τὸ δω-
μάτιον τῶν χρυσαλίδων; θὰ εἶνε ἰδικὸν
τῆς; φροντίσε νὰ τῆς δώσουν ὁ τι χρειάζε-
ται εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς. Θὰ θέ-
τῃς τὸ πινακίον τῆς ἀντικρῦ τοῦ ἰδικοῦ
μου. Στελέ μου καὶ τὸν Ἀντώνη νὰ με
ὑπάγῃ εἰς τὰ γραφεῖα.»

«Ἐῖπε εἰς τὸν ὀδηγὸν εἰς τὸν πύργον. (Σελ. 297, στήλ. α.)

Ἦ Πετρίνα ἠρώτα κατ' εαυτὴν ἐάν
ἦτο ἐξυπνος ἢ ἐβλεπεν ὄνειρον.
«Θὰ φάγωμεν ῥτάς ὀκτώ, εἶπε πρὸς
αὐτὴν ὁ κ. Βουλφράν, ἕως τότε εἶσαι
ἐλευθερά.»

Ἦ Πετρίνα κατέβη ἀπὸ τοῦ δίφρου
καὶ ἠκολούθησε τὸν γρηαῖον θαλαμηπό-
λον βαδίζουσα ἐκθαμβὸς ὡς ἐάν εἶχε με-
ταβιθασθῆ εἰς ἀνάκτορον μεμαγευμένον.
Ἦ Σταμάτης τὴν ὀδήγησεν εἰς τὸν
δεύτερον ὄροφον καὶ ἀνοίξας θύραν τινὰ,
εἶπεν ἀποσυρόμενος·

«Θὰ σας στείλω τὴν θαλαμηπόλον.
Ἦ Πετρίνα διεληθούσα μικρὰν σκοτει-
νὴν εἴσοδον εὐρέθη ἐντὸς μεγάλου δωμα-
τίου. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο κατάφυ-
τον καὶ τοὺς τοίχους αὐτοῦ ἐκάλυπτεν
ὑφάσμα χρώματος ἐλεφαντίνου ὁστοῦ μετὰ
χρυσαλίδων ποικιλοχρόων, αἵτινες ἐφαί-
νοντο πτερυγίζουσαι ἐλαφρῶς. Τὰ ἐπι-
πλα ἦσαν ἐκ ξύλου σφενδάμνου στικτοῦ,
καὶ ἐπὶ τοῦ φαινοῦ τάπητος ἦσαν ἐνυφα-
σμένα ποικίλα ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, μαργα-
ρίται, μήκωνες, κύανοι ἀμάραντοι.

Πῶσον ἦσαν τὰ πάντα δροσερὰ καὶ εὐ-
μορφα.
Πρὶν δὲ συνέλθῃ ἐκ τοῦ κατέχοντος
αὐτὴν θάμβου θὰ ἐν ᾧ ἐβύθιζε τὸ πόδι
τῆς εἰς τὸν μαλακὸν καὶ ἐλαστικὸν τά-
πητα, ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε.
«Δεσποινίς, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας
ὁ Σταμάτης μ' εἶπε νὰ ἔλθω.
Θαλαμηπόλος εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη

εἰς τὰς διαταγὰς κορασίδος, ἥτις πρό τι-
νων ἡμερῶν ἐκοιμάτο ἐντὸς εὐτελοῦς
καλύβης, ἐπὶ κλίνης καλαμίνης, ἐν τῷ
μέσῳ τέλειτος ἐχούσα συντρόφους πον-
τικούς καὶ βατράχους!

«Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Πετρίνα συ-
νελοθούσα, ἀλλὰ δὲν θέλω τίποτε... μοὶ
φαίνεται.

— Ἐάν εὐαρεστήται ἡ δεσποινίς νὰ τῆς
δείξω τὰ πράγματα τοῦ δωματίου τῆς.

Διὰ τούτου δὲ ἐνόηε ἡ θαλαμηπόλος
νὰ ἀνοίξῃ τὰ φύλλα ἱματιοθήκης μετὰ
κατόπτρου, ὡς καὶ τὰ συρτάρια τοῦ κομ-
μωτηρίου περιέχοντα ψήκτρας, ψαλίδια,
σάπωνας καὶ βαυκαλίδια. Μετὰ ταῦτα ἐ-
πίσεε διὰ τοῦ δακτύλου καρβίον ἐπὶ τοῦ
τοίχου καὶ εἶπε·

«Τοῦτο εἶνε ὁ ἠλεκτρικὸς κώδων, τοῦτο
εἶνε διὰ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς.»

Ἐν ἀκαρεῖ τὸ δωμάτιον, ἡ εἴσοδος καὶ
τὸ κομμωτήριον ἐφωτίσθησαν ὑπὸ φωτὸς
ἐκθαμβοῦτος, ὅπερ ἐν ἀκαρεῖ πάλιν ἐ-
σβέσθη. Ἦ δὲ Πετρίνα ἐνόμιζεν ὅτι πλα-
νᾶται ἐτι ἀνὰ τὰς πεδιάδας τῶν περιχώ-
ρων τῶν Παρισίων ὅτε τὴν κατέλαβεν ἡ
καταγίς καὶ αὐτὴ καταλάμπουσαι ἀστρα-
παὶ τῇ ἐδείκνυον τὴν ὁδὸν ἢ τὴν ἐπι-
γὼν ἐντὸς πυκνῶν σιῶν.

«Ὅταν με χρειάζεσθε, δεσποινίς, εὐα-
ρεστηθῆτε νὰ σημάνετε τὸν κώδωνα·
μὴν φορὰν διὰ τὸν Σταμάτην καὶ δύο
δι' ἐμέ.»

Ἦ Ἄλλ' ἡ δεσποινίς εἶχε χρεῖαν νὰ

— Καὶ ὁμως, μπαμπᾶ, πρέπει νὰ
τῆς πῶ : « Συχώρεσε με ! » ἔκραξεν
ὁ Πολύβιος πνιγόμενος ἀπὸ λυγμούς.
Σὰν ἦλθε μὲ τὴν Κάκια, τὴν φώναξεν,
ἀλλὰ δὲν με άκουσε. «Ὄ, πῶς νὰ κάμω;»

Καὶ τὰ δάκρυα του ἔτρεχαν ποτάμι...
— Ἐννοια σου, καλέ μου Πολύβιε;
τῷ εἶπεν ὁ μπαμπᾶς ἡ μητέρα σου δὲν
μπορεῖ νὰ ἔλθῃ, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.
Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ ἂν εἴ-
σαι ἡσυχος καὶ ἂν κοιμᾶσαι. Λοιπόν, ἐν
ὀνόματι τῆς μαμᾶς σου, ἐγὼ σε συγ-
χωρῶ καὶ σε φιλῶ.

Ὁ Πολύβιος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκά-
λας τοῦ πατρός του, κλαίων ἀκόμη.
Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ δάκρυα
ἐπαυσαν. Ἐπὶ τὸ γάλα, τὸ ὅποιον ἦτο
ἀκόμη ζεστὸν καὶ ὑστερα ἀπεκοιμήθη,
φιθυρίζων :

« Ἡ μαμά με συχώρεσε ! »
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Νοεμβρίου.

814. Στοιχειόγραφος.
Δὲν συνέγραφα μάταιος
καὶ ἐν τούτοις ἐν τῷ ἄμα
ένας μάταιος θὰ γίνω
ἂν μου λείψῃ ἕνα γράμμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἡραίας Κερκίρας

815. Ἀένιγμα.
Ἄν φωνάζῃς θὰ φωνάζω, ἂν μιλήσῃς θὰ μιλήσω.
Μόνον ἂν περιπατήσῃς δὲν θὰ σε ἀκολουθήσω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῆς Κρήτης

816. Ἀένιγμα.
Οἱ κάμποι μου ξεροὶ καὶ γυμνωμένοι,
δίχως νερὸ ἢ θάλασσές μου
καὶ δίχως σπῖτια ἢ χώρες ἢ τρανές μου·
δὲν εἶμαι τίποτε σχεδὸν καὶ εἴμ' ἢ οἰκουμένη.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Η. Θεοφιλάκτου

817. Μωσαϊκόν.
Ὁ Ἐλικὸν, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Κίμων καὶ ὁ Κρόνος,
ὁ γαλανὸς ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ πανδομάτωρ χρόνος,
πρὸς δὲ καὶ τῶν Σπαρτιατῶν ὁ βασιλεὺς ὁ Ἄγιος,
ὁ γρηαῖος ὁ Ὀλυμπιος καὶ ὁ θεὸς ὁ Ἄρης,
σοὶ δίδουν τὰ συστατικὰ μετὰ χαρᾶς ἀπλέτου
νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαίου νομοθέτου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνθράκου

818. Κυβόλεξον.
1. Εἴμιοι, ὦ λύτα, ἔθνος· βεβαίως το γνωρίζεις
2. Ἐπίρρημα, καὶ δι' ἐμοῦ τὸ χωριστὰ ὀρίζεις.
3. Τοῦ χρόνου μέτρον εἶμαι, μὴ τὸσον κοπιάζεις.
4. Τροφή λαοῦ ἀρχαίου μὲ βρήκες; μὴ διατάζεις.
Ἐστὴν ὑπὸ Παναγιώτου Η. Πετρίτου

819. Ρόμβος.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἑκατὸν σοὶ δίδει ἡ κυψέλη
Τὸ δεύτερον μου ὁ θυγὴς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔλει·
Ἐντομον δὲ τὸ τρίτον μου πλὴν λίαν ὄχληρὸν.
Τὸ ἄλλο χρόνον μέρος τι πολὺ ποιητικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ Θεοδοσίου Θ. Ζωιτοπούλου

820. Ἄστηρ.
+ + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων αὐ-
+ + + τως ὥστε νὰ αναγνωσθεῖται
+ + + καθεὺς τὸ ὄνομα θυγατρὸς
+ + + βασιλέως τῆς Κρήτης, ὀρι-
+ + + ζοντίας τὸ ὄνομα στρατη-
+ + + γοῦ τοῦ Κύρου καὶ διαγω-
+ + + νίας τὸ ὄνομα ἡγεῖρου καὶ
κράτους εὐρωπαϊκοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ Ὁβρανίας Β. Αισούλλα

821. Κλιμακωτὸν.
+ + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς
+ + + μὲν τὸ ἀριστερὸν σκέλος νὰ αναγνω-
+ + + σκεταὶ τὸ ὄνομα συζύγου θεοῦ,
+ + + εἰς δὲ τὸ δεξιὸν τὸ ὄνομα εὐώ-
+ + + δους ἄνθους, εἰς τὴν κατωτάτην
+ + + βαθμίδα ἀντωνυμία, εἰς τὴν δευ-
+ + + τερὰν νῆσος, εἰς τὴν τρίτην πρό-
+ + + σωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ
+ + + εἰς τὴν ἀνωτάτην καρποφόρον
δένδρον.
Ἐστὴν ὑπὸ Θ. Ζωιτοπούλου

822. Πρόβλημα.
Ποῖοι εἶνε οἱ ἀριθμοὶ ἐκείνοι οὕτινες, ἐάν εἰς
μὲν τὸν πρῶτον προσθέσῃς τὸ 1/2 τοῦ δευτέρου
εἰς δὲ τὸν δεύτερον τὸ 1/3 τοῦ πρώτου, δίδουσιν
ἄροισμα 28;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου

825-824. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.
1. Ἡ Κασσιόπη εἶνε ἀστερισμὸς.
2. Ἀστερισμοὶ καλοῦνται ἀστρῶα συμπλέγματα.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

825-828. Μαγικὸν γράμμα.
Δι' ἀντικαταστάσεως δύο γραμμάτων ἐκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων μετ' ἄλλων δύο, πάντοτε
τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσι τὰ ὀνόματα τεσσά-
ρων πόλεων τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου·
Γραῖα, χαμαί, δράκων, φίλα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αὐκουρίου

829. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.
Αἱ ἀρχαῖα συλλαβὰ τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρωτηρίου τῆς Ἑλλάδος.
1, Νῆσος τῆς Ἀσίας. 2, Ἀρχαῖοι βασιλεῖς.
3, Ἐπίρρημα βεβαιωτικόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανθῆρος Θεμιστοκλέους

830. Φωνηεντόλιπον.
Πν-τ-λλ-βληντε
σχν-ν-πρες,
ν-μ-τ-πρες-πρη
κ-ι-δς-σ-βληπ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίτου τῶν Δασῶν

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκησῶν τῆς 12 Ἀυγούστου ε. ε.

700. Ἀδάμας (Ἄδάμ, ἄς) — **701** Ἀκα-
δημία, μία — **702** Κινῶ, νικῶ — **703** Παρ-
θενῶν. — **704** Οἱ ὀφθαλμοὶ. — **705** Ὅταν τον
κυτάξῃς εἰς τὸ Δεξιόν. —
707-709. 1. Ταῶς. **706** Σ Κ Η
2, Λύρα. 3, Ὀρτυξ. I I Δ
-710-714. 1, Ρώμη, Κ Λ Α
Ρώμη, Ρώμος, ὠμος, Δ Ω Ρ Ι Ε Υ Σ
ὦ σ. ὄνος, ὀλος, ἄλ- Χ Κ Ν
λος, ἔλας, τάλας, Τά- Γ I O
ρας. — 2, Πνεῦμα, Α Δ Σ

νεῦμα, νῆμα, νάμα, ἄμα, ἄρα, ἦρα, ἦρας, ἦρος,
ἄρος, ὄνος, τόνος. — **712-715.** Ἡ ἀντικατά-
στασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων ι, καὶ ν, αὶ
δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε : ἦρεμος, ἄσχος,
ἄπτα, ὀκτάς. — **716.** ΘΑΛΕΙΑ, ΜΑΧΑΩΝ
(1, ὉΝῆτος. 2, ἈΩρότοκος. 3, ἈΑμία. 4, ΕΧ-
νος. 5, ΙΑχος. 6, ΑΜφιρίτη). — **717.** Ὁ
μόνος ὄρος τῆς εὐτυχίας εἶνε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ
καθηκόντος. — **718.** Πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίση-
σαν, τὴν δόξαν δὲ μὴ οὐδεὶς. — **719.** Ὅμοιος
ὁμοίῳ αἰετὸς πελάζει.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

[Βιβλία διὰ οἰκονομίας καὶ παιδεία
ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ
πυλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἄγροτικός Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας
Ἀλήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
μα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβε-
υθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75
Ἡ Ἀνοῦζα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτον καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαῖτῶν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Ἀλήμου μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Καυκάσον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια.
Ἄδετον. . . . . δρ. 1,50
Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστό-
ρημα κατὰ τὸν Μέν-Ρήδ, περιπετειῶδες,
θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμ-
που ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André
Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶ ἐνδιαφέροντος ἐν
Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων.
Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ.
Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγώτατον
καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50
Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl.
Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώ-
τατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ.
5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακῶ
ἴηστ. Τίμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50
Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα.
Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζῆς Μ.
Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσοῦ
χαρίτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς
ἠρωίδος καὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἑξαδέλφων τῆς. Χρυσό-
δετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμα-
μένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν
τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων
καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σσηναὶ πρὶν
παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς
ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι:
Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-
τροπόμενος καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20
Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παιδιαγι-
κούς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ.
Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

πράγματι, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματὸσημον.
— Οἱ ἀλλόστοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιήσων ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των δευθύνσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιὰν των δευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσως τῆς νέας ταινίας.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ντς συστημένῃς ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5
Παράνομα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γράμματα μετὰ παρτέλεσον δεκαπενταμῆρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσιν ἀπαράδεκτα.

μείνη μόνη και να εξετάσει τα του δω-
ματίου και να συνέλθῃ, διότι είχαν εκ-
τροχιασθῆ ἕνεκα τῶν συμβάντων αὐτῆ
ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς χθές.

Ποῦ νὰ ἐφαντάζεται τὸ πρῶτ', ὅτε ἐβλε-
πεν εαυτὴν κινδυνεύουσαν ἐκ τῶν ἀπει-
λῶν τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ Ταλουέλ, ὅτι
ὁ ἄνεμος ἐμέλλε νὰ μεταβάλῃ διεύθυνσιν
πρὸς ὄφελος αὐτῆς! Καὶ δὲν ἦτο νὰ γελᾷ
συλλογιζομένη ὅτι ἡ καταφορά αὐτῶν
παρεσκέυασε τὴν εὐτυχίαν τῆς!

Ἄλλὰ πόσον ἔτι μάλλον θὰ ἐγέλα ἐάν
ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταλουέλ
ὑποδεχομένου τὸν κ. Βουλφρᾶν κάτω
τῆς κλίμακος τῶν γραφείων!

« Ὑποθέτω ὅτι τὸ κορίτσι θὰ ἔκαμε
κάποιαν ἀνοησίαν, εἶπεν ὁ Ταλουέλ.

— Ὅχι δά.

— Καὶ ὅμως σὰς ἔφερεν ὁ Ἀντώνης.

— Διότι τὴν ἄφησα εἰς τὸν πύργον
διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῆ διὰ τὸ
δεῖπνον.

— Τὸ δεῖπνον! Ὑποθέτω...

Τοσοῦτον δὲ ἦτο τεταραγμένος, ὥστε
δὲν εὔρεν εὐθὺς ὅτι ἐμέλλε νὰ ὑποθέσῃ.

« Ἐγὼ ὑποθέτω, εἶπεν ὁ κ. Βουλφρᾶν,
ὅτι δὲν εἰζεύρετε τί νὰ ὑποθέσετε.

— ... Ὑποθέτω ὅτι θὰ τὴν βάλετε νὰ
δεινύσῃ μαζὶ σας.

— Ἀκριβῶς. Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤ-
θελα νὰ παραλάβω τινὰ ἐξυπνον, μυστι-
κόν, πιστόν, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύναμαι
νὰ ἔχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Ἀκριβῶς
δὲ τὸ κοράσιον τοῦτό μοι φαίνεται ὅτι
ἔχει καὶ τὰς τρεῖς ταύτας ἀρετάς ὅτι
εἶνε ἐξυπνον εἶμαι βέβαιος, μυστικόν καὶ
πιστόν εἶνε ὡσαύτως διότι ἔχω ἀποδεί-
ξει.»

Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ κ. Βουλφρᾶν ἀπλῶς,
ἀλλ' ὁ Ταλουέλ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπατηθῆ
ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων του.

« Τὴν παραλαμβάνω λοιπόν' καὶ ἐπειδὴ
δὲν θέλω νὰ εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς τινὰς
κινδύνους — ὄχι χάριν αὐτῆς, διότι
ἔχω πᾶσαν βεβαιότητα ὅτι οὐδέποτε θὰ
ὑποπέσῃ, — ἀλλὰ χάριν τῶν ἄλλων, ὅπερ
θά με ἠνάγκαζε νὰ χωρισθῶ ἀπ' αὐτῶν...»

Καὶ ἐτόνισε τὴν λέξιν ταύτην.

«... Ὅποιοι δὴποτε καὶ ἂν εἶνε αὐτοί,
τὸ κοράσιον δὲν θὰ μ' ἐγκαταλίπῃ πλέον.

Ἐδῶ θὰ ἐργάζεται ἐν τῷ γραφείῳ μου,
τὴν ἡμέραν θὰ με συνοδεύῃ, θὰ συντρώγῃ
εἰς τὴν τράπεζάν μου, καὶ τοῦτο θὰ καθι-
στᾷ ὀλιγώτερον σκυθρωπὸν τὸ δεῖπνόν
μου, διότι θὰ το φαιδρύνῃ διὰ τῆς φλυαρίας
τῆς, καὶ θὰ κατοικήῃ εἰς τὸν πύργον.»

Ὁ Ταλουέλ εὔρε καιρὸν νὰ ἐπανεύρῃ
τὴν ἡρεμίαν του ἐπειδὴ δὲ οὔτε τοῦ
χαρακτῆρός του ἦτο, οὔτε τῶν ἀρχῶν του
νὰ ἀντιτείνῃ εἰς τὰ διανοήματα τοῦ κυ-
ρίου του, εἶπε·

« Ὑποθέτω ὅτι μένετε ἐντελῶς εὐχα-
ριστημένος.

— Καὶ ἐγὼ ὑποθέτω.»

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Πετρίνα

στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐρείσμα-
τος τοῦ παραθύρου, ἐρρέμβαζε θεωμένη
τὴν θεάν τὴν ἐξαπλουμένην ἐνώπιόν τῆς,
τὰς ἀνοσπάρτους χλοεράς ἐκτάσεις τοῦ
κῆπου, τὰ ἐργοστάσια, τὸ χωρίον μετὰ
τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας του, τοὺς
λειμῶνας, τὰς ἐντομάς, ὧν τὸ ἀργυρο-
εἶδὸς ὑδρὸν ἐξήστραπτεν ἐκ τῶν καθέτων
ἀκτίνων τοῦ δύντος ἡλίου, ἀντικρὺ δὲ
κατὰ τὴν ἄλλην πλευρὰν τὸ πυκνὸν μέ-
μεράν τῆς ἀφίξεώς τῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ
τῆς ἐσπερινῆς αὔρας εἶχεν ἀκούσῃ διερ-
χομένην τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς μητρὸς
τῆς ἧτις τῆ ἐπιθύριζε « Σὲ βλέπω εὐ-
τυχῆ».

Εἶχε προαισθανθῆ τὸ μέλλον ἢ προσ-
φιλῆς μαμά τῆς καὶ οἱ μεγάλοι μαργα-
ρίται μεταφράζοντες τὸν χρησμόν, ὃν ἐ-
κείνη ὑπὴγόρευεν εἰς αὐτοὺς, εἶχον εἴπη
καὶ αὐτοὶ τὴν ἀλήθειαν εὐτυχῆς ἧδῃ ἤρ-
χιζε νὰ εἶνε καὶ ναὶ μὲν δὲν ἐπέτυχεν ἀ-
κόμη ἐντελῶς, οὐδὲ πολὺ, ἀλλ' ὅμως ὤ-
φειλε τοῦλάχιστον νὰ ἀναγνωρίζῃ ὅτι ἐβαι-
νεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐὰν ἦτο ὑπόμο-
νος, ἐὰν ἐγίνωσκε νὰ περιμένῃ, τὰ λοιπὰ
θὰ ἤρχοντο μόνον τῶν. Τίς τὴν ἐβίαζε
τώρα; Οὔτε ἡ δυστυχία, οὔτε ἡ στέρη-
σις ἐν τῷ πύργῳ τοῦτο, εἰς ὃν εἶχεν εἰ-
σέλθῃ τοσοῦτον ταχέως.

[Ἐπειτα συνέχισα]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΣΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὑπῆρξεν ἡσυχον.
φαιδρῶν, εὐτυχῆς, τὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι τοῦ
Κυανοῦ Ποταμοῦ, εἰς τὰς Ἠνωμένας
Πολιτείας.

Ἡ οἰκογένεια ἡ ὁποία κατοῖκε ἐκεῖ,
ἦτο ἐλληνικὴ. Φαντασθῆτε, ἐλληνικὴ
οἰκογένεια εἰς τὴν Ἀμερικὴν! Μὲ πό-
σῃ λύπῃ καὶ μὲ πόσῃ ἐπιθυμίᾳ θὰ
ἐσυλλογίζοντο τὴν μακρυσμένην καὶ γλυ-
κυτάτην πατρίδα τῶν! Ἀλλὰ μήπως ἦ-
σαν μόνον αὐτοί; Πόσαι ἐλληνικαὶ οἰκο-
γένειαι δὲν ζοῦν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πρὸ
ἐτῶν ἀποκατεστημένων καὶ εὐημεροῦσαι...

Ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Παντελῆς ἦσαν
μόλις ἐφηβοί. Ἡ Λενιώ, ἡ ἀδελφὴ τῶν,
εὐμορφο κοριτσάκι μὲ γαλανὰ ματάκια
καὶ σγουροῦσαν μαλλιά, ἤρχιζε τὴν
νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας,
ὅταν ἡ δυστυχία, ἐξαφνικὴ ὡς κεραυνός,
ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῶν ἀθῶων αὐτῶν παιδιῶν.

Εἰς τὸν θελκτικὸν ἐκεῖνον τόπον, μὲ
τὸν τόσο ἀθῆριον οὐρανὸν καὶ τὸν τόσο
θερμὸν ἥλιον, ὁ πуретὸς προσβάλλει κατὰ
προτίμησιν τοὺς Εὐρωπαίους. Εἰς διά-
στημα ὀλίγων ὥρῶν καταβάλλεται ὁ
πλέον ῥωμαλαῖος καὶ γενναῖος ἄν-
θρωπος. Μίαν ἡμέραν ποῦ ἐπῆγεν εἰς τὴν
πόλιν, διὰ νὰ πωλήσῃ τὰ προϊόντα τῶν

ἀγρῶν του, ὁ πατὴρ προσεβλήθη ἀπὸ τὴν
θανατηφόρον ἀσθένειαν.

Μὲ λιπόψυχον χεῖρα ἔγραψε πρὸς τὴν
σύζυγόν του:

«Μεῖνε εἰς τὸ σπιτί... μὴν ἔλθῃς!»
Ἄλλ' οὔτε ἡ παράκλησις αὐτῆ, ἡ
διαταγὴ αὐτῆ, ἴσχυσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ.
Ἐτρεξεν, ἔφθασε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ
ἐτοιμοθανάτου, τῷ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλ-
μούς, ἀλλ' ἀπέθανε κατόπι καὶ αὐτῆ,
θῦμα τῆς ἀφροσύμας τῆς.

Καὶ τὴν τὰ παιδιὰ τὴ θάπεγνοντο;
Ἄνευ στηρίγματος καὶ προστασίας, ἐγ-
καταλελειμμένα εἰς ξένην γῆν, μόνον εἰς
τὴν σχεδὸν ἔρημον ἐκείνην χώραν, ὡς
μόνην περιουσίαν ἔχοντα ἀγροὺς καὶ λει-
βάδια, περιέπεσαν εἰς μεγάλην μελαγχολί-
αν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τῶν:

— Ἐχάθηκαμε!

Ἡ Λενιώ, μὲ ὀφθαλμοὺς πρισμένους
ἀπὸ τὰ κλάμματα, ἐπλανᾶτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
πότε μέσα εἰς τὸ σπιτί, πότε ἐξω εἰς τὸ
κτῆμα, πλήρης ἀπογνώσεως. Ἄφ' οὐ ὁ
Γεώργιος καὶ ὁ Παντελῆς, οἱ μεγαλείτε-
ροι, εἶχον χάσῃ τὸ θάρρος τῶν, τί ἄλλο
θὰ ἔκαμνεν αὐτῆ ἡ δυστυχῆς μικρά, παρὰ
νὰ κλαίῃ καὶ νὰ στεναίξῃ;...

Ἡ ἀγγελὸς ἐμυκάτο εἰς τὸν σταῦλον
θρηνηδῶς, ὥστε τὸ κοριτσάκι ἐνόμιζεν
ὅτι καὶ αὐτὴ συνεμερίζετο τὴν λύπην του.

— Ἄχ, Ἀστέρω μου! τί δυστυχι-
σμένοι που εἴμεθα!...

Λέγουσα ταῦτα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς
καὶ εἶδεν ὅτι τὸ ζῶον δὲν εἶχε τροφήν.
Ἐπῆγε καὶ τῆς ἔφερεν ὀλίγα χόρτα.

— Νά... φάγε... πεινάς.

Κατόπι ἐσκέφθη:

— Καὶ τὰδελφία μου θὰ πεινοῦν.

Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν δὲν ἐμαγειρεύσαν.
Τὴν πείναν τῶν τῆν κατεσίγαζαν προ-
χειρῶς μὲ κανένα καρπὸν.

— Ἡ μητέρα δὲν θὰ τα ἄφινεν ἔτσι!
ἐσκέφθη ἡ Λενιώ. Ἐγὼ τώρα πρέπει ν'
ἀντικαταστήσω τὴν μητέρα.

Ἐτρεξεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἤναψε
φωτιάν καὶ προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ
τὰς ἀναμνήσεις τῆς:

— Πῶς πρέπει νὰ κάμω, διὰ νὰ ἐπι-
τύχω μιὰ καλὴ σούπα;

Ἦδη ἡ χύτρα ἐβράζε σιγοτραγωδοῦσα.
Ἡ Λενιώ ἔριψε μέσα ἕνα κομμάτι
λάρδι, ὀλίγους πατάτες, ὀλίγον πιπέρι
κατόπι ἐστρωσε τὸ τραπέζι.

— Παιδιά, ἐλάτε νὰ φάμε.

Οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἐξεπλάγησαν καὶ ὑπε-
μεδίασαν.

— Νὰ φάμε, ἀδελφοῦλα;

— Νά... ἀλλὰ... λέτε πῶς δὲν θὰ
εἶνε καλὸ τὸ φαγητόν;

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε, καὶ τὸ ὕψος
τῆς ἦτον ἀνήσυχον.

— Ἐννοια σου! τῆ εἶπον, μὴ φοβεῖ-
σαι. Νὰ ἴδῃς τί ὠραία που θὰ φάμε.

Ἦ, τὸ πρῶτον αὐτὸ γεῦμα τῶν ὀρρα-
νῶν, πόσον ἦτο μελαγχολικὸν μέσα εἰς

τὴν σιωπηλὴν αἴθουσαν, ὅπου ποτέ, ποτέ
πλέον δὲν θὰ ἐπανήρχοντο οἱ πεφιλημέ-
νοι γονεῖς!.. Ἀλλὰ καθεὶς συνεκράτει
τὰ δάκρυά του, πρῶτῃ ἡ Λενιώ...

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ἡ Λενιώ
ἐσῆκωσε τὸ τραπέζι, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοὶ τῆς
τὴν παρηκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Νὰ ἴδῃτε... σὰς τὸ ὑπόσχομαι...
ἄλλη φορὰ θὰ εἶνε καλλίτερο, τοῖς ἔ-
λεγε.

— Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι... κάμνει ὅ,τι
μπορεῖ, εἶπεν ὁ Γεώργιος πρὸς τὸν Παν-
τελῆν. Καὶ κατόπι ἐπρόσθεσε:

— Καὶ μετὰ τώρα πρέπει νὰ κάμω-
μεν ὅ,τι μποροῦμε.

Καὶ πῶς; Διατί αὐτοὶ θὰ ἔμεναν ἀρ-
γοί, ἐν ᾧ ἡ μικρὰ τῶν ἀδελφῶν ἤρχισε
νὰ ἐργάζεται;... Ὁ σταῦλος; Ποῖος
τὸν ἐσυλλογίσθη, δύο τώρα ἡμέρας! Καὶ
ὁ ὄρνιθον;... Ὡ βέβαια θὰ εὑρίσκων ἐκεῖ
αὐτὰ φρέσκα... Καὶ τὰ χωράφια;...
Ἄρα γε μὲ τὰς χεῖράς τῶν, τὰς ἤδη
ἰσχυράς, δὲν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ τα καλ-
μιεργήσουν;

Καὶ αἱ διάφοροι λεπτομέρειαι τῆς συ-
νεχοῦς καθημερινῆς ἐργασίας, ὡς τὴν
ἐξετέλει ὁ πατὴρ τῶν, παρουσιάζοντο
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν.

Δὲν ἦτο ἀσχημον, δὲν ἦτο ἀνάνδρον,
νὰ σταυρώσουν τὰ χεῖρια καὶ νὰ καθή-
σουν; Τὸ καθῆκόν τῶν ἦτο νὰ ἐργα-
σθῶν, νὰ παλαίσουν, νὰ ζήσουν. Καὶ τὸ
καθῆκον αὐτὸ τοῦς τὸ ἐνθῆμισεν ἡ μικρὰ
Λενιώ καὶ τὴν ἐντρέποντο διότι τὸ εἴ-
χαν λησιμονῆσῃ ἐν τῇ λύπῃ τῶν, ἐν τῇ
ἀπογνώσει τῶν.

Οἱ καλοὶ γείτονας τῶν περιχώρων θὰ
τοὺς ἐσυμβούλευαν... ἐν ἀνάγκῃ θὰ τοὺς
ἐβοήθουν. Καὶ μήπως εἰς τὸν οὐρανὸν
δὲν εἶχον προστάτας καὶ τὰ τρία;...

Ὅπως ἡ Λενιώ, ἐμψυχουμένη ἀπὸ
τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς τῆς, ἀνεκά-
λει ὄλον τῆς τὸ θάρρος, οὕτως ὁ Γεώρ-
γιος καὶ ὁ Παντελῆς ἤκουον ἐντός τῶν
τῆν ἠχώ τῆς πατρικῆς φωνῆς:

— Δουλειά, παιδιὰ μου, δουλειά!

Περιήλθον ὁμοῦ τὸ μικρὸν τῶν κτῆμα.
Ἐδῶ ὄριμοι καρποί, ἐκεῖ στάχεις ὠρι-
μάζοντες καὶ εἰς τὸ λειβάδιον τὸ χορ-
τάρι κίτρινον καὶ μεστωμένον, ἐφαίνετο
ὡς νὰ ἐπερίμενε τὴν χεῖρα τοῦ θεριστοῦ.

— Ἀπὸ αὔριο θὰ τὸ κόψουμε!

Τὴν ἐπομένην πρωὶ πρωὶ, ἐν ᾧ ἡ
δρόσος ἐπλήρου τοὺς κάλυκας τῶν ἀν-
θῶων, ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν. Ὁ ἥλιος
τῆς μεσημβρίας ἐτέβησε τὰς θερμάς
τοῦ ἀκτίνας ἐπὶ τοῦ συσσωρευμένου χόρ-
του. Καὶ τὰ δίκρανα ἐδῶσαν καὶ πῆραν.

— Ἀστέρω μου! ἔλεγε καὶ ἐξανά-
λεγε ἡ Λενιώ. Τί ἄφθονο χόρτο ποῦ σου
ἔχω! Τώρα δὲν θὰ πεινάσης ποτέ.

Ὅταν ἐξηράνη πολὺ τὸ χόρτον, ἐσκέ-
φησαν νὰ το μεταφέρουν ὑπὸ στέγην,
διὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ λέμβος ἐταλαντεύ-
ετο ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων τοῦ ποτα-

μοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὸ λειβάδι ἀπὸ
τὸ σπιτάκι. Καὶ ποσάκις τὸν διέσχισε,
θαυμασίως διευθυνομένη ὑπὸ τῶν δύο
κοπηλατῶν.

Καὶ ὅταν ἡ ἡμέρα ἐτελείωσε, ἐπιθύ-
ρισαν ὁμοῦ, ἐνῶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐλαμ-
πύριζαν οἱ πρῶτοι ἀστῆρες.

— Καλὰ ἔτσι;... Πατέρα, εἶσαι εὐ-
χαριστημένος;

Καὶ ἠσθάνοντο γαλήνην εἰς τὴν ψυ-
χὴν τῶν, τὴν γαλήνην ἐκείνην ἡ ὁποία
ἀμοίβει τὸ θάρρος, τὴν ἐργασίαν.

Ὅ,τι ἐν ἀρχῇ ἔκαμαν κατὰ καθῆκον,
τὸ ἔκαμαν κατόπι μὲ ὄρεξιν καὶ μὲ εὐ-
χαριστήσιν.

Νὰ βλέπετε νὰ φυτρώνῃ, νὰ μεγαλώ-
νη καὶ νὰ ὀριμάξῃ ὅ,τι ἐσπεύρατε μόνον
σας, νὰ ζητῆτε ἀπὸ τὴν γῆν τὸν ἄρτον
τὸν ἐπιούσιον νὰ ἀναπνέετε ἐλευθέρως τὸν
ζωογόνο ἀέρα τῶν ἀγρῶν, — ἰδοὺ εὐτυ-
χία τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἀγνοοῦν!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΓΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΤΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΑΝΕΝΔΟΣΕΟΥ

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ βασιλεὺς
Πανένδοξος ὁ Ἐκατοστός, ἐκάθητο ἐσπέ-
ραν τινὰ παρὰ τὴν ἐστίαν μετὰ τῆς βα-
σιλίσσης Βαλσαμίνης, τῆς σεπτῆς αὐτοῦ
συζύγου. Ἡ βασίλισσα ἐλικνίζετο ἠρέμα
ἐξηλωμένη ἐπὶ ἀνακλινιστικῆς ἐδρας
νέου συστήματος, ἡ ὁποία προήρχετο ἀ-
ναμιβόλως ἀπὸ τὴν ἐκθεσίαν τοῦ Σικά-
γου.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο βυθισμένος μέχρι
λαιμοῦ εἰς παλαιὰν πολυθρόναν, φέρου-
σαν ἄνωθεν τὸ βασιλικὸν στέμμα. Εἶχε
περιβληθῆ τῶν θερμῶν του κοιτωνίτην, ὑπε-
ερραμμένον διὰ διφθέρας λευκῆς καὶ ἀντι-
τῶν ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐστενο-
χώρουν, εἶχε φορέσῃ τὰς ἐμβάδας του
τὰς κεντητάς, δῶρον καὶ χειροτέχνημα
τῆς βασιλίσσης.

Εὐωδία θελκτικὴ ἀνεδίδετο ἐκ τῆς τε-
ιοδόχης, τοποθετημένης ἐπὶ μικροῦ τρα-
πέζιου, πλησίον τῆς βασιλίσσης, μεταξύ
δύο πινακίων μὲ πλακούντια ὀρεκτικώ-
τατα.

Ἡ βασίλισσα διεξήρχετο τὸ τελευ-
ταῖονφυλλάδιον τῆς Ἐφημερίδος τοῦ Συρ-
μοῦ, τὸ ὁποῖον τῆ εἶχε φέρῃ πρὸ ὀλίγου
τὸ ἐσπερινὸν ταχυδρομεῖον καὶ ὄνειροπό-
λοι μίαν νέαν ἐνδυμασίαν ποδηλασίας.

Ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχε διέλθῃ
ὄλην τὴν ἡμέραν μετὰ τῶν ὑπουργῶν
του, ὁμιλῶν περὶ πλήθους πραγμάτων
ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἐννοεῖ γρῦ, διεσκέδα-
ζεν ἀναγινώσκων τὴν Χ α λ ι μ ἄ ν.

— Ἀγαπητῆ μου Βαλσαμίνη, εἶπεν
ὑστερ' ἀπὸ ἀρκετὴν ὥραν, ἀποθέτων τὸ
βιβλίον ἐπὶ τῶν γονάτων σου, μὲ τὸν δά-

κτυλον μεταξὺ τῶν σελίδων, ὥστε νὰ μὴ
χάσῃ τὴν συνέχειαν τοῦ παραμυθίου τοῦ
ἀγαπητῆ μου Βαλσαμίνη...

— Φίλιτα, ἀπήγγησεν ἡ βασίλισσα,
διακόπτοισα μετὰ λύπης τὴν ἐπιθεώρη-
σιν τοῦ συρμοῦ.

— Μοῦ ἤλθε μιὰ ἰδέα, εἶπεν ὁ Πα-
νένδοξος.

— Ἀδύνατον! εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Νά, νά! Βλέπω εἰς αὐτὸ τὸ βι-
βλίον — καὶ εἶδεις τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον
ἐκράτει, — ὅτι ὁ πανίσχυρος καλῆφης Χα-
ροῦν — αλ — Ρασαίλδ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Πι-
στῶν, εἶχε τὴν συνήθειαν, διὰ νὰ μαν-
θάνῃ τί γίνεται εἰς τὸ κράτος του, νὰ
περιέρχεται πεζὸς τὰς ὁδοὺς τοῦ Βαγ-
δατίου, τῆς πρωτευούσης του, ὡς ἀπλοῦς
ιδιώτης. Θέλω νὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Μεγαλειότητάτε, νὰ μὴ τὸ συλλογι-
ζεσαι κἀν! εἶπεν ἡ βασίλισσα. Ἡ Με-
γαλειότης σας νὰ συγχρωτισθῆ μετὰ τῶν
ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ!

— Νά, ἀγαθὴ μου φίλη. Δι' αὐτοῦ
τοῦ τρόπου θὰ μάθω ἐάν ἐμὲ πραγμα-
τικῶς ἀγαποῦν ἢ ἐάν τὰ τεκμήρια τοῦ
σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα μοι
ἐπιδαφιλοῦν, ἀπευθύνονται εἰς τὴν ὑ-
ψηλὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἔταξεν ὁ
Θεός. Ὅλη ἡ δυσκολία ἐγκτεται εἰς τὸ
νὰ μείνη κανεὶς ἀγνώριστος. Κάθε βα-
σιλικὸν πρόσωπον διαχύνει μίαν αἴγλην
μεγαλείου...

— Νομίζετε, εἶπεν ἡ βασίλισσα μὲ
κάποιαν ἀμφιβολίαν.

— Βεβαίωτατα, ἀγαπητῆ μου.

πόν του, διότι έφοβετό μήπως, όσοι εί-
χον νομίσματα θανεγνώριζαν την σεπτήν
μορφήν, την έπ' αυτό άπεικονίζομένην.

Οί πρώτοι, τους οποίους συνήτησεν
εις τον πρόδομον, ήσαν οί ύπουργοί του,
έρχομενοι κατά τή συνήθεσ διά την
πρωτήν άκράσιν. Ο ύπουργός των Έ-
ξωτερικών, έμπλαστρωμένος με παρά-
σημα' ο ύπουργός τής Δικαιοσύνης, με
τήν γραφίδα εις τό αυτί, έτοιμος να ύπο-
γράψη έγγραφα καταδικαστικά. . . Μό-
λις είδον τον βασιλέα, και πριν ακόμη
πλησιάσουν τόσον ώστε να διακρίνουν τα
χαρακτηριστικά του, άπεκαλύφθησαν και
οί δύο ταυτόχροπως και έκαιμαν τας συ-
νήθεσ έδαριαίας και δουλόφρονας ύπο-
κλίσει.

— Η Αύτου Μεγαλειότης έχει σή-
μερον όρεξιν δι' αστέια, ειπον προς άλ-
λήλους άφ' ού ο βασιλεύς άπεμακρύνθη.

« Η Αύτου Μεγαλειότης έτρελάθη »
είπον καθ' έαυτούς, χωρίς όμως να να-
κοινώσουν προς άλλήλους αυτήν την
σκέψιν.

Έκειθεν ο βασιλεύς κατήλθεν εις τά
ισόγεια των άνακτόρων. Ηθελε να έ-
πωφεληθί τής ευκαιρίας να ίδη πως έ-
μαγειρεύσαν και τί καλά έκαιμαν κάτω
καθ' όν χρόνον ή καριτόδρυτος Βαλασα-
μίνα ένετρώφα εις την άνάγνωσιν του γαλ-
λικού της μυθιστορήματος.

Μόλις τον είδε ή μαγειρίσσα εξέβαλε
κραυγήν, έν φ ή χύτρα την οποίαν έκρά-
τει, εξέφυγεν από τας χείρας της και έ-
πεσε κάτω εις συντρίμματα. Έγρονπέ-
τησε και έμεινεν ούτω έως ού ο βασιλεύς
παρήλθεν. Η αίφνιδια αύτη όπτασία έ-
πήγε να την τρελάνη την δυστυχή·
μόλις δε συνήλθεν, άφ' ού εκένωσεν ολό-
κληρον την φιάλην του οίνου, του έκλε-
κτού, τον όποιον εξέσταινε διά τή βα-
σιλικήν πρόγευμα.

— Ίδού, έλεγε καθ' έαυτόν ο Πανέν-
δοξος, άπομακρυνόμενος έκείθεν, δύο
πολύ διάφορα παραδείγματα τής έντυ-
πώσεως την οποίαν προξενεί τή βασιλι-
κήν μεγαλειόν, αυτό καθ' έαυτό, ανεξαρ-
τήτως τής πομπής και των ένδυμάτων.
Οί ύπουργοί. . . ή μαγειρίσσα. . . κανείς
βέβαια δεν θα μ' ανεγνώρισε με αυτήν
την έλασινήν περιβολήν. Άρα, χωρίς
να τή θέλω. . .

Έξωθεν των άνακτόρων ο σκοπός τῶ
έπαρουσίασεν όπλα κανονικάτα, μο-
λονότι επί του προσώπου του έζωγρα-
φισθη κάποια άόριστος, δυσδιάκριτος έκ-
φρασις. Ίσως να έσκέφθη κάτι τί ίσως
να μην έσκέφθη και τίποτε. Τό βέβαιον
είνε ότι έτήρησεν άυστηρώς την έπιθε-
δλημένην σιγήν.

— Περιήρημα ! άνελογίσθη ο μονάρ-
χος. Ο στρατιώτης αυτός μοι άπονε-
μει τας ίδίας τιμάς, οίαις και άν με έ-
βλεπεν επί του χρυσού μου θρόνου. Άφ'
ού λοιπόν κανείς δεν τῶ είπεν ότι ο

επαίτης, τον όποτον βλέπει, είναι ο βασι-
λεύς του, άρα. . . άς εξακολουθήσωμεν
τάπεινά μας.

Ο βασιλεύς έξηκολούθησε τον δρό-
μον του, έν τῶ μέσω κεφαλών άποκαλυ-
πτομένων και κλινουσῶν, παιδιών ζητω-
κραυγαζόντων ζωηρώς, έκδηλώσεων τι-
μής και δόξης παντοίων, άί όποται καθί-
στων ακόμη ένδοξότερον τον Πανένδοξον.

Εις την πλατείαν τής Μητροπόλεως,
συνητήθη με δύο κυρίας, μητέρα και
κόρην, άί όποται επήγαιναν εις την λει-
τουργίαν.

— Χριστέ και Παναγία ! είπεν ή με-
γαλειτέρα, ύποκλινομένη βαθύτατα πρό
του Βασιλέως. Θα τή έχη τάμμα, ο κα-
ζμένος, να έλθη εστην έκκλησίαν με κου-
ρέλια διακονιάρη.

Η κόρη δεν είπε τίποτε, περιορι-
σθεϊσα εις έν μειδιάμα ευγλωττον, τή ό-
ποτον μεγάλως εκολάκευσε τον Πανένδο-
ξον. Νά, είπε καθ' έαυτόν, και έδώ ά-
κόμη τή βασιλικήν μου μεγαλειόν. . .

Όλίγον παρακάτω όμως ο Πανένδο-
ξος επέπρωτο να ύποστή κάποιαν άπογο-
ήτησιν. Έν παιδίον δωδεκαετής, έν χα-
μίλιον από εκείνα που ζητούν την ευ-
καιρίαν διά να περιπαίξουν και ιερά και
όσια, ίδδον τον βασιλέα, εξέγηγαγεν από τή
θυλάκιόν του μίαν πεντάραν και άφ' ού
έβδαιώθη περί τής όμοιότητος, έστράπη
εις φυγήν, με γέλωτα ήχηρόν και άνευ
λαβή. Κατόπιν έσταμάτησεν εις τή μέ-
σον του δρόμου, και έτόλμησε — φρικτόν
είπειν, — ναί, έτόλμησε να φέρη την χει-
ρα εις τή μύτην του και με την όλίγον
εύπρεπή αυτήν χειρονομίαν να χαιρε-
τίση την βασιλικήν μορφήν !

— Διάβολε ! Έχομε καρναβάλια σή-
μερον και δεν τή ήξευρα, άνεκραξε· τρέ-
χω κ' έγώ να μασκαρευθώ ούτε σχο-
λειό, ούτε τίποτε ! Άφ' ού ο βασιλιάς
μας μασκαρεύεται. . .

Και έμακρύνθη τρέχων και χοροπη-
δών, άφ' ού έχαιρέτισε πάλιν με την ι-
διαν χειρονομίαν.

Ο Πανένδοξος — αυτό σας τή βεβαιώ
μεθ' όρκου — ώργίσθη φοβερά. Άλλοί-
μονον εις τον μικρόν, άν τυχόν έκράτει
την ώραν εκείνην τή σκίτηρόν του. Άλλ'
ο βασιλεύς ήτο γέρων και τή χαμίλιον
έκαμε πτερά, διά ν' αναγγείλη την με-
γάλην και φαιδράν είδησιν εις τούς συμ-
μαθητάς του.

Ο βασιλεύς Πανένδοξος ήτο λαιμαρ-
γος, όσον και ματαιόδοξος. Άπελάμβανε
μέν του άλλου θυμιάματος, τή όποτον έ-
καιον πρό αυτού οί εύλαβεϊς ύπήκοοι, άλλ'
έσυλλογίζετο και την γλυκειάν γευσιν τής
πουδιγάς, με την οποίαν θα τον έφιλοδώ-
ρει ή Βαλασαμίη, άφ' ού την κατεσκευάζε
διά των ίδιων της χειρών. Έκτός τού-
του, ο στόμαχός του τον είδοποιεί ότι ή
ώρα του προγεύματος ήγγιξε. Έκαμε
λοιπόν μεταβολήν και επέστρεψεν εις τή

παλάτιον, φθάσας ακριβώς έν φ έκτυπούσε
μεσημέρι. Στρατιώται και θεράπονται
παντοειδέϊς, προσέτρεξαν εις τή προπύλαι
διά να άπολαύσουν τή μοναδικήν θέαμα
του μασκαρευμένου βασιλέως.

— Λοιπόν, αγαπητή μου, είπεν ο βα-
σιλεύς, εισερχόμενος εις την αίθουσαν,
όπου τον περιέμενεν ή βαίλισσα, βυθι-
σμένη ακόμη εις την άνάγνωσιν του μυ-
θιστορήματος, έκέρδισα τή στοιχήμα !
Όλοι όσους άπήνησα, άνδρες, γυναί-
κες, παιδιά, μου έδειξαν τον ίδιον σεβα-
σμόν, άνάμικτον με κάποιαν έκπληξιν,
όμολογουμένως, διότι δεν είνε συνειθη-
σμένος να μεταμφιέζωνται κατ' αυτόν τή
τρόπον οί βασιλείς. Και όμως παντού
άπήλαυσα τιμών και δόξης. Μεθ' όλην
την μετριοφροσύνην λοιπόν, ή όποια είνα
μία από τας άρετάς μου, αναγκάζομαι
να όμολογήσω ότι εις έμέ, εις τή άτομόν
μου, και όχι εις τή στέμμα μου, άπει-
θύνονται και άί τιμαί και άί δόξαι. Και
τόρα. . . θα γευθώ με πολλήν ευχαρί-
στησιν τήν πουδιγάκην, ή όποια θα μοι
φανή διττώσ γλυκειά, άφ' ού θα την κα-
τασκευάσης σύ.

Η βαίλισσα, ή όποια εύρισκετο ά-
κριβώς εις τή τέλος ενός κεφαλαίου, έ-
ψωσε τούς όφθαλμούς και ίδούσα τον πι-
στόν της σύζυγον εξεστράφη εις γέλωτα,
όπως και ο μικρός εκείνος μαθητής, εί-
τα, λαβούσα αυτόν εκ τής χειρός, τή
έφερε πρό του μεγάλου καθρέπτου, τή
άνηρημένου υπεράνω τής έστίας.

— Μου φαίνεται, είπεν ήρέμα, ότι δε-
ινε τόση βία ν' αγοράσωμεν αύγά και
άγνην. Παρατηρήσατε, μεγαλειότατε.

Ο Πανένδοξος έρριψεν έν βλέμμα εις
τόν καθρέπτην. Άλλοίμονον ! Έφορούσε
τή βασιλικήν στέμμα επάνω από τον βαρ-
βακρόν του σκούφον !

ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΝ ΩΡΑ, ΘΥΕΛΛΗΣ

Μαύρα τή βουνά,
καταχνιά τα θάψηται.
Θυέλλα περνώ,
Και βροντῶ κι' αστραφτεί

Άνεμος φυσῶ,
ή καλύθα τρίχει,
ο γυαλός λυσῶ,
κυματεί κι' άφρίζει.

Γλάρος που πετῶ
για φαγι χαλεύει.
Βάρκα εστά ανοιχτά,
ναύτης κινδυνεύει.

Άχ, παρακαλώ,
κάμε, Πλάστα, χάρι !
Σώσε τον καλό,
τόν φτωχό βαρκάρη.

G. M. BIZYHNOS

οπίτι των γονέων των και μέσα εις τή σπιτι τή κρεβατάκι
των. Τί τους χρειάζεται λοιπόν ή φωλιά ; Έπειτα ; να κα-
ταστρέψη ένα παιδί μίαν φωλιάν, ένα σπιτι δηλαδή πτηνών,
γεμάτο αύγά ή πουλάκια, είναι τή ίδιον σαν ένα μεγάλο και
καχό πουλι να κατέστρεφε τή σπιτι, εις τή όποτον κατοικεί
αυτό, ο πατέρας του, ή μητέρα του και τή αδελφάκια του.
Άλλ' ο Γεωργάκης δεν θέλει πλέον να ξεύρη τίποτε. Η
ιδέα τής φωλιάς κυριεύει τή πνευμά του. Έπί οκτώ ημέρας
τόρα κάθε πρωί βραδύνει και περισσότερον εις τή δάσος.
Έπί τέλους, τήν όγδόην ημέραν δεν άντέχει.
Μία μεγάλη φωλιά ήτο εκεί ύψηλά, εις έν σημείον όπου
πολλοί κλάδοι συνηνοῦντο. Έν πτηνόν, πρό όλίγου είχε
πετάξη από εκεί. Η φωλιά ήτο μόνη.
— Θα έχη πουλάκια μέσα, χωρίς άλλο' είπεν ο Γεωργά-
κης. Πρέπει να ανέθω να ιδῶ.

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Άφίνει τον σάκκον του εις κάτι θάμνους, και αρχίζει να
σκαρφαλώνη. . .

Ο κορμός του δένδρου είναι χονδρός. Ο Γεωργάκης κατα-
βάλλει κόπον πολύν. Άλλ' επιμένει και σκαρφαλώνει και ανα-
βαίνει και αναβαίνει. . .

Νά τος ! έφθασε τήν φωλιάν. Έτσι να κάμη τή χέρι του
την έπιασε. . . Νά, θά την πιάση. . . Άλλ' έξαφνα έν άλλο
πτηνόν πετῶ από μέσα. Δεν άπομακρύνεται. Πετῶ γύρω γύρω
άνησυχον, θυμωμένον.

— Είναι ή μητέρα ! συλλογίζεται ο Γεωργάκης. Χωρίς
άλλο θα έχη μικρά.

Άνασηκώνεται : όλίγον και κατορθώνει να ιδη μέσα εις τήν
φωλιάν. Πέντε μικρά, άπτερα, τρέμοντα, έτειναν τή ράμφος
ανοικτόν προς τή άνησυχον πτηνόν, ως να ήθελον να τῶ
είπουν :

« Άχ ! διατί έφυγες. Έλα ! πεινάμε και κρυβόουμε. Ο
μπαμπάς πῆγε να βρῆ τροφή' έσύ μας εξέσταινες. Γιατί έ-
φυγες ; Έλα ! »

Άλλ' ή μητέρα φαίνεται ότι δεν άκούει τήν άφωνον αυ-
τήν πρόσκλησιν και εξακολουθεί να πετῶ γύρω γύρω από
κλάδου εις κλάδον, χωρίς ναπομακρύνεται.

Ο Γεωργάκης άπλώνει πάλιν τή χέρι του. Άλλ' έν φ
είνε έτοιμος ναρπάση τήν φωλιάν, γυρίζει προς τή πτηνόν
και τή βλέπει. Του φαίνεται ότι τή μάτια του πουλιού γί-
νονται μεγαλειτέρα, ελαστικώτερα και λάμπουν όπως ποτέ
δεν έλαμψαν μάτια πουλιού. Έξαφνα τή μικρά αρχίζουν να
φωνάζουν μέσα εις τήν φωλιάν :

— Κιουί, κιουί, κιουί !
— Μά πῶς ; μιλούν και τή ζῶα ; ψιθυρίζει ο Γεωργάκης,
τρομαγμένος. Τῶ όντι δε θα έλεγε κανείς ότι τῶ έζήτην
χάριν, ή μητέρα με τή μάτια της, τή πουλάκια με τή
κιουί, κιουί.

Και όμως δεν ήτο τίποτε άλλο, παρά ή συνείδησις του
Γεωργάκη, ή όποια εξηγήρετο εις τή κακήν πράξιν, τήν ό-
ποιαν ήτο έτοιμος να κάμη.

Ναί, αυτήν ήκουε εις τή « κιουί, κιουί » των που-
λιών. Αυτή επίσης καταπτρίζετο εις τή μεγάλα και ζωηρά
μάτια τής μητέρας.

— Τί τα θέλεις ! άπεκρίθη ο Γεωργάκης ! έχει δικαιο
αυτή ή μητέρα να μη θέλη να της πάρω τή φωλιά της. Έ-
χουν δικαιο τή πουλάκια να μη θέλουν να πέσουν εστά χέ-
ρια μου ! Τί να τή κάμη ! Έμπρός ! Ζήσετε ήσυχα, μι-
κρά μου ! »

Είνε περιττόν να σας είπω, ότι ο Γεωργάκης έφθασε πολύ
άργά τή πρωί εκείνο εις τή σχολειόν' ο διδάσκαλος τή πα-
ρετήρησε και τον ήρώτησε :

— Είναι κανένας άρρωστος εστά σπιτι σας, παιδί μου ;
— Όχι, κύριε.

— Άλλά τότε πῶς ήργησες ;
— Ως άστραπή τῶ ήλθεν ή ιδέα να διηγηθῆ τήν ιστορίαν
του. Ηοθάνθη έν όγληρόν βάρος εις τήν συνείδησιν και
ήθελε να έλαφρωθῆ. Τά είπε λοιπόν όλα.

Ο διδάσκαλος, εις τον όποτον έκαιμεν έντύπωσιν ή είλι-
κρίνεια, δεν τον επέπληξε. Και αυτό έκαιμεν ακόμη μεγαλει-
τέραν έντύπωσιν εις τον Γεωργάκην.

— Τί καλά που φέρονται προς έμέ, έσκέφθη, έν φ έγώ
παρ' όλίγον να κάμη μίαν τόσῶ κακήν πράξιν !

Έκτοτε ο Γεωργάκης βλέπει τας φωλιάς μόνον δια να
θαυμάζη τήν κατασκευήν των' κανείς δε πλέον δεν τον έπέ-
πληξεν ότι επήγεν άργά εις τή σχολειόν.

ΛΕΑΝΑΡΟΣ ΕΝΟΤΙΜΟΣ

τέρα σου διά τους τόσους επαίνους, προσφιλέως
Χρονόνη Σταλούνη; Εύχομαι να διατηρήσης
πάντοτε τὰ ἴδια εὐμενῆ αἰσθήματα καί... να
μὴν ἀρρωστήσης πλέον ποτέ. Νά μου φιλήσῃ;
τὴν μικρὰν Τεϊκίαν.

Εὐγε, Λεωντόκαρδε Λεωνίδα! «Δέκα δραχ-
μὰς ἀξίζει καὶ παραπάνω ὁ Κληρονόμος τοῦ 'Ρο-
βινσώνας.» Καλὰ τὸν ἐξετέμησες.

'Εγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἑλληνίς Καλ-
λιτέχνις. Εὐχομαι μίαν ἡμέραν νὰ γίνῃς καὶ
ἐνδοξὸς ἑλληνίς καλλιτέχνις, ἀφ' οὗ τόσῃ ἔχῃς
κλίαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Σ' εὐχαριστῶ διά
τούς τρυφερούς σου στίχους.

Εὐχομαι καὶ ἐγώ, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστο-
κλέῃ, νὰ πάρῃς κανὲν βραβεῖον εἰς τὸν προσεχῆ
διαγωνισμόν. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ὅμως.

Καὶ ἐγὼ ἀνησυχῶσα τοῦ δέν μοι ἔγραψες τό-
σον καρὸν, Τορτίλλη. Χαίρω διότι ἡ ἀσθένειά
σου ἦτο περαστικὴ. Σοῦ συνιστῶ ἐπιμέλειαν
τώρα διὰ νὰναπληρώσῃς τὸ ἀπολοσθέν· θὰ ἔλθῃ
δὲ πάλιν γρήγορα ὁ καιρὸς τῆς διασκέδασώς. Τὰ
αὐτὰ καὶ εἰς τὸν Ταξόποδα Ὀδυσσεά.

Εὐχαριστῶς νὰ μοῦ τὴν συστάσῃς τὴν ἐξα-
δέλφον σου, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου. Στελλέ μου
ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Ναί, Σεῖρη (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐκλέγω,)
ἀλλὰ νὰ στέλλῃς ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν
τάς ἐπιστολάς σου· διότι ἄλλως θὰ μένουν εἰς τὸ
Ταχυδρομεῖον ὡς ἀπαράδεκτοι.

Σὲ εὐχαριστῶ, ἀγαπητὸν Ρόδον τῆς Ἄνδρον,
διὰ τὴν ἐνέργειάν σου. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἴνε,
ἀποδεικνύει διὰ με ἀγαπᾶς· ἂν δὲ σε ἐμμοῦντο
ὄλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι, ἐγγράροντες ἔστω καὶ
ἀπὸ ἕνα συνδρομητὴν ἑκάστος, φροντάσου τὸ λαμ-
πρὸν ἀποτέλεσμα!

Θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, ἐκ τῶν
τρίων ψευδωνύμων αὐτὸ καὶ ἐγὼ προτιμῶ.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, Λιονοσκεπῆ
Πάρη. Πῶς χαίρω διὰν διαβάω ἔτσι ἔξυπνα
γραμματάκια ἀπὸ τοῦ φίλου μου! Εἶνε μέγα
προτέρημα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι θέλει νὰ εἴπῃ
νὰ το λέγῃ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ χάριν. Καὶ τὸ
πρότερον αὐτὸ τὸ ἔχεις, ἀγαπητέ μου· σοῦ συ-
νιστῶ δὲ νὰ το ἀναπτύξῃς ὅσον εἴμπορῆς.

Τὸ ἦρξες μόνη σου, Χρυσῆ Βρογχή. Προσπά-
θησε λοιπὸν νὰ κάμῃς καλλιτέρα ἀνιγνίματα.

Μὲ λυπεῖς νὰ μοῦ γράψῃς διὰ δὲ σε συλλογι-
ζομαι, Φάων! Ἡργασα νὰ δημοσιεύσω ἀλλήλο
γραφίαν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει διὰ ἐλθσμό-
νησα κανένα φίλον μου. Εἰς ὄλους θάπαντῆσω
σιγὰ - σιγὰ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοσὺς στέλλονται μέχρι 3 Δεκεμβρίου.

851. Αεζιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε ῥῆμα, τὸ δεύτερον θεός.
Τὸ σύνολόν μου Ἑλλήν τὸ πάλαι στρατηγός.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρυτέλους

852. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι σεβαστὸν τοῖς πᾶσι κ' εὐτυχῆς ἐάν με
[φθῆσῃς.
'Ἄν τὰ δύο μου τὰ ἔκρα ὡς ἀνωφελῆ πετάξῃς,
θά με εὐρῆς μ' εὐκόλιαν εἰς τοὺς θεοὺς τῶν παλαιῶν
μεταξὺ τῶν τιμωμένων καὶ ἐνδόξων θεαινῶν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος

853. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι ἄρῳν ἰσχυρὸς ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφῆσῃς·
παντὸς ὅμως εἶμ' ἔχθρὸς ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

854. Αἶνιγμα.

Εἰς τὰς ἐπάλαξαι κατοικῶ παντὸς καλοῦ φρουρίου
ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἔλειπεν ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἥλιος οὔτε σελήνη ἐπίσης,
καὶ πρὸς χαρὰν τῶν ἀμελῶν οὔτε ρημάτων κλησίς.

855. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Θησεύς ἄνδρες μάλα γενναῖοι.
οἱ ἦτερονες, οἱ κρείττονες, οἱ μείρακες, οἱ νέοι,
σοὶ δίδουν τὰ συστατικά που πρέπει νὰ ζητήσῃς
πῶλιν ἀρχαίαν κ' ἐνδοξὸν εὐθὺς νὰ σχηματίσῃς.

856. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν θὰ εὐρῆς εἰς τὴν ἀρχὴν.
Μόριον δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὴν γραμματικὴν.
Τὸ τρίτον ἔχει, ὡς γνωστὸν, τὸν ἵππον ὡς πατέρα.
Πτηνόν, περὶ τὸ τέταρτον καὶ σχίζει τὸν ἀέρα.
'Ἄνθος μὰς δίδει εὐσμοῖον τὸ πέμπτον καὶ λαμπρὸν
Ἐπίθετον τὸ ἕκτον μου εἰς τὸν πληθυντικόν.

857. Κλιμακωτὸν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ-
ροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς
τὸ δεξιὸν σκέλος νάναγινώ-
σκεται ποταμὸς τῆς Νοτίου Ἀ-
μερικῆς, εἰς τὸ ἀριστερὸν πόλις
τῆς Τουρκίας· εἰς τὴν κατωτά-
την βαθμίδα ζῶον, εἰς τὴν με-
τὰ ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον.

858. Κεκρυμμένον κυδόλεξον.

1. Ἡ Ἄνδρομύχη ἦτο γυνὴ τοῦ Ἑκτορος.
2. Ὁ Δημάδης ἦτο Ἀθηναῖος ρήτωρ.
3. Ὁταν βρέχῃ ραγδαίως σχηματίζονται χεῖμαρροι.
4. Ἡ σαῦρα εἶνε ἀδιάθετος ἐρπετόν.

859. Ἀστὴρ.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὀριζόν-
τιως νάναγινώσκεται μέγας οἰκοδο-
μῆς, καθέτως ὀπωρικόν, διαγωνίως
δὲ δένδρον καὶ ζῶον.

860. Πρόβλημα.

Πόσας ὀκάδας οἶνον τῶν 80 λεπτῶν ἡ ὀκτὴ
πρέπει νὰ ἀναμιχθῶμεν μὲ οἶνον τῶν 50 λεπτῶν
ἡ ὀκτὴ, διὰ νὰ ἀποτελέσωμεν 120 ὀκάδας κρά-
ματος πρὸς 60 λεπτά ἡ ὀκτὴ;

841-845. Κεκρυμμένα ὀνόματα κρατῶν.

1. Ἡ ἐν Θεσσαλονίκης ἦτοταν λίαν ἐνδοξὸς ὑπῆρχεν.
2. Τὰ χρήματα ἡ τύχη θάναται τοῖς πλουσίοις
δίδωσι.
3. Ἀνάγειν ἔστι τὸ τῆς σελήνης σέλας.

844-848. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης
τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.
φρούς, μῖσος, χοῖρος, οὖτος, ὄναρ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μαντιῶν τῶν Δελφῶν

849. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων
τῶν ἐπομένων λέξεων σχηματίσων ἀρχαῖον γνο-
μικόν:

Ἡμέρα, διαφορά, πηγαινῶ, κοσμικός, ἀρετὴ,
δικαίος, ἀλλότριος, σκληρός, ἀρρωστος, γεμῖον,
ἄτιμος, ἀρχή, ἀθῶος.

850. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν καὶ τελικῶν γραμμάτων τῶν
ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῶσι δύο ὀνόματα
ἀρχαίων θεῶν.

1. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 2. Ἐποχὴ τοῦ
ἔτους. 3. Φωνὴ τετραπόδου. 4. Νῆσος τῆς
Τουρκίας.

851. Ἑλληνοσύμφωνον.

ναου-αο-ο-ευη-αω-αο-υ-εη-αι-γη-
Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δακτύλου Ἀριστοτέλους

852. Φωνηεντόλιπον.

λλ-μν-βλ-νθρπν-λλ-δ-θς-κλ.
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἡρακλίας Κερειρίας

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν κρυμτικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 Δεκεμβρίου ε. ε.

720. Μέγαρα, Μέγαιρα.—721. Σάπων. Ἰ-ἀπων

Ε Λ Α Φ Ο Σ 723. Η
Δ Α Γ Ω Σ Σ Ο Ν
Α Γ Ι Σ Σ Ι Τ Ο Σ
Φ Ω Σ Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Ο Σ Ν Ο Μ Ο Σ
Σ Σ Ο Σ

724. ΜΕΝ —725. Διότι τὰ

Η Π Ρ Ο Σ —726. Διότι τὰ
Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ —726-728. 1, Γη,
Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α 2, Ποσειδῶν. 3, Ἄρ-
ρης —729-732. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται
διὰ τοῦ γράμματος σ, αἱ δὲ σχηματίζονται λέ-
ξεις εἶνε: θρασις ἀσκάς, Ταρσός, Σαλαμὶς.—
733. ΜΕΣΙΚΟΝ (1, Μήλια. 2, Ἑλλάς. 3,
Ξενοφῶν. 4, Ἰθάκη. 5, Κρήτη. 6, Ὀμηρος. 7,
Νεῖλος).—734. ΤΙΓΡΙΣ (1, ΜόΤην. 2, εἰς.
3, ΤάΓος. 4, Ἡρα. 5 αἰε. 6, ΜόΣχα).—735.
Ἡ ἠθική εἶνε ἡ μόνη ὁδὸς ἡ ὀδηγοῦσα τὸν ἄν-
θρωπον εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.—736. Ἀποδείκνυ
εἰς τοὺς ἔχθρους σου διὰ ἀγαπᾶς αὐτούς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ οἰκογενεῖας καὶ παιδία
ἐκδιδόνται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ἀδιαπλάσεως καὶ
πυλοῦμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Δι-
ήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύ-
θην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδι-
τον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κοιρινίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστατόν καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρ-
σόδιτον. δρ. 5. Ἄδειον. . . . δρ. 3,80

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακων-
ζησοῦ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ
παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50

πράγμων, ἐκ τοῦ Ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματῶσημον.
Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντας τὴν παλαιάν των διευθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακῶνα κερὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαετημέρου τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀντίστη Κωνσταντινίδου 1898-8771.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑξωτερικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασθὴν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀφειλέταις,
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑξωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 39

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΕΚΤ. ΜΑΛΛ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 297]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'

Ὅτε ἡ συρίκτρα τῶν ἐργαστασίων ἐ-
σήμενε τὴν ἔξοδον ἐστηρίξτετο ἔτι ἐπὶ τοῦ
ἐρείσματος τοῦ παραθύρου τῆς βεμβά-
λουσα. Οἱ ὀξεῖς συριγμοὶ ἀρπύνισαν αὐ-
τὴν καὶ τότε εἶδεν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς αὐ-
τῆς σκοπιᾶς τὴν μαύρην μυρμηκίαν τῶν
ἐργατῶν, πυκνὴν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ
κατακλύζουσαν τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου καὶ

καθημῶν διαλυομένην εἰς μικρὰ ρεύματα
καὶ τέλος κατατῆσασαν εἰς μικροὺς ὀμί-
λους ἐξαφανισθέντας καὶ αὐτοὺς ταχέως.
Ὁ κῶδων τοῦ θυρωροῦ ἐσήμανε καὶ ὁ
διερῶς τοῦ κ. Βουλφρὰν ἀνῆλθε τὴν κυ-
κλικὴν δεινροστοχιᾶν συρόμενος ὑπὸ τοῦ
ἠρέμα βαδίζοντος γηραιοῦ ἵππου.

Ἄλλ' ὅμως ἡ Πετρίνα ἔμεινεν ἔτι ἐν
τῷ δωματίῳ τῆς καί, ὡς τῆ εἶχε παραγ-
γεῖλη ὁ κ. Βουλφρὰν, ἐκαλλωπίσθη, ἀ-
φειδῶς ἀσπετεύουσα τὸ ὕδωρ τῆς Κολω-
νίας καὶ τὸν σάπωνα—ἐξαίρετον σάπωνα
λαπαρόν, ἀφρώδη καὶ εὐωδέστατον. Κα-
τέβη δὲ μόνον ὅτε τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας τοῦ
δωματίου τῆς ὠρολόγιον ἐσήμανεν ὀκτὼ
ὄρας.

Ἡρώτα δὲ ἑαυτὴν πῶς θὰ εὐρῆ τὸ
ἐστιατόριον· ἀλλὰ δὲν ἠναγκάσθη νὰ το
ἀναζητήσῃ, διότι θεράπων ἐν στολῇ
περιμένων ὠδήγησεν αὐτὴν. Σχεδὸν
παρευθὺς εἰσῆλθε καὶ ὁ κ. Βουλφρὰν
ἀνευ ὀδηγοῦ. Παρετήρησε δὲ ἡ Πετρίνα
ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ λιγῆς λαυρίδος κειμένης
ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἦτις τῷ ἐχρησίμειεν
ὡς ὀδηγὸς τῶν βημάτων του, ἀναπλη-
ροῦντων οὕτω τοὺς ὀφθαλμούς του. Κά-
νιστρον ἀνθῶν εὐσμοῶν ἔκειτο ἐν τῷ
μέσῳ τῆς τραπέζης ἢν ἐκάλυπτον βαρεὰ
σκεύη ἀργυρᾶ τορευτὰ καὶ κρυστάλλινα
πελεκητὰ, ὧν αἱ ἐδραὶ ἐξήστραπτον ἀν-
τανακλάσαι τὸ κατουράζον ἐκ τοῦ πο-
λυελαίου ἠλεκτρικὸν φῶς.

Ἐπ' ὀλίγον ἐστάθη ὀρθία ὀπισθεν
τοῦ καθίσματος τῆς ἀμυχανοῦσα τι νὰ

πράξῃ εὐτυχῶς ὁ κ. Βουλφρὰν
ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν τῆς:

«Κάθισε, τῆ εἶπε.

Πάραυτα ἤρχισεν ἡ διανομὴ
τῶν φαγητῶν. Ὁ θεράπων ὅστις
τὴν εἶχε ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ἐστια-
τόριον ἔθηκεν ἐνώπιόν τῆς πινά-
κιον ῥοφήματος, ὁ δὲ Σταμάτης
ἔφερον ἕτερον πινάκιον πρὸς τὸν
κύριόν του πλήρες τοῦτο μέχρι
τῶν χειλέων.

Ἐὰν εἰδείναι μόνη μετὰ τοῦ
κ. Βουλφρὰν, θὰ ἦτο ἐν πάσῃ ἀνέ-
σει· ἀλλ' αἰσθανομένη συγκεν-
τρούμενα ἐπ' αὐτῆς τὰ περιεργὰ
βλέμματα τῶν δύο θεραπόντων,
οἵτινες περιέμενον ἀναμφιβόλως
νὰ ἴδωσι πῶς ἔτρωγε τὸ ἀγρί-
μιον, ὡς αὐτοὶ τὴν ἐνόμιζον, ἤ-
σθάνετο συστολήν τινα καὶ στενο-
χωρίαν εἰς τὰς κινήσεις τῆς.

Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν διέπραξεν
ἀδεξιότητὰ τινα.

«Ἄφ' οὗτο ἠσθένησα συνηθίζω
νὰ τρώω δύο σούπες, διότι μ' ἐρ-
χεται εὐκολώτερον· ἀλλὰ σὺ ἡ
ὅποια βλέπεις δὲν εἶσαι ὑποχρεω-
μένη νὰ κάμῃς τὸ αὐτό.

—Τόσον καιρὸν ἔχω νὰ φάγω
σοῦπαν, ὅστε μετὰ χάραξ θὰ ἔ-
τρωγα καὶ ἐγὼ δύο.»

Ἐκόμισαν καὶ δεύτερον ῥόφημα ἀλλὰ
διάφορον τοῦ πρώτου, ἐκ λαχάνων μετὰ
δαυκίων καὶ γεωμήλων, ἀπλοῦν ὡς τὸ
τῶν χωρικῶν.

Καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τὸ δεῖπνον εἶχε
τὴν αὐτὴν ἀπλότητα, πικέλια μετὰ κρέ-
ατος καὶ φυλλὰς, ὅ ἐστι σα λ α τ α.

Ἄλλὰ τὰ ἐπιδόρπια ὅμως ἦσαν πολυ-
ποικίλα· τέσσαρες ὀπωρικῶν περιεῖχον
πλακούντια καὶ τέσσαρες ἄλλαι ἦσαν
πλήρεις ὀπωρικῶν θαυμασίων.

«Ἄβριον θὰ ὑπάγῃς, ἂν θέλῃς, νὰ
ἐπισκεφθῇς τὰ θερμοκήπια ὅπου παρά-
γονται οἱ καρποὶ οὗτοι», εἶπεν ὁ κ. Βουλ-
φρὰν.

Ἐλαβεν εἰς τὸ πινάκιόν τῆς ὀλίγα
κεράσια μετὰ διακρίσεως· ἀλλ' ὁ κ.
Βουλφρὰν τῆ εἶπε νὰ λάβῃ καὶ βερύ-
κοκκα καὶ ῥοδάκινα καὶ σταφύλια.

Ἐγὼ, ἂν εἶχα τὴν ἡλικίαν σου, θὰ

«Ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε». (Σελ. 297)

ἔτρωγα ὅσα ὀπωρικὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ
τραπέζι. . . . ἂν μοῦ τα εἶδιδαν.»

Τότε ὁ Σταμάτης ἐρείδόμενος εἰς τοὺς
λόγους τούτους τοῦ κ. Βουλφρὰν, κα-
τέλιπε τὴν ὀπισθεν τοῦ καθίσματος αὐ-
τοῦ θέσιν του καὶ ἀπέθεσεν εἰς τὸ πινά-
κιον «τοῦ ἀγριμίου τούτου» ὡς θὰ ἔπρατ-
τει περὶ πιθηκῶν πεπαιδευμένων, ἐν βε-
ρύκοκκον καὶ ἐν ῥοδάκινον ἐκλέξας αὐτὰ
μετὰ προσοχῆς εἰδήμονος ἀνθρώπου.

Ἀἴξαντος τοῦ δεῖπνου, ὁ κ. Βουλ-
φρὰν ἐγειρόμενος εἶπε πρὸς τὴν Πετρί-
ναν·

«Τώρα εἶσαι ἐλευθέρη ἕως ἄβριον τὸ
πρῶτ. Δύνασαι νὰ περιπατήσῃς εἰς τὸν
κῆπον μετὰ τὴν σελήνην, νὰ ἀναγνώσῃς
εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἢ καὶ νὰ πάρῃς
βιβλίον εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

Ἡ Πετρίνα ἴστατο ἀμυχανοῦσα καὶ
ἐρωτῶσα ἑαυτὴν μήπως ὄφειλε νὰ εἴπῃ